

Спитайте Андреа

КУПИТИ

Меґан, Брейша і Скай не мали б нічого спільного, якби їх не вбив той самий чоловік. Він вишукував жінок на сайтах знайомств, вдаючи приятного заможного одинака. Потім одягав маску ідеального джентльмена, приховуючи під чарівною усмішкою той факт, що перше побачення з ним закінчується неглибокою могилою.

Йому вже тричі вдавалося уникнути покарання за злочин. І скоїти новий можуть завадити лише жінки, яких він вже вбив. Меґан, Брейша і Скай померли, але не зникли. Їхні душі не заспокояться, поки не знайдуть спосіб зупинити злочинця, тож вони вирішують об'єднати зусилля.

Переслідування почалося.

1. Меган Гори Окер, Юта

1 рік тому

Попри те, що він ледь не розчавлював мене своїм тілом, внутрішній голос кричав, щоб я виривалась.

«Втікай», — лунало в голові, поки він, сопучи, затягував шарф — мій же шарф — навколо моєї шії.

Натомість я лежала, застигла, як миша під котячою лапою, доки лещата тиску й болю раптом не ослабли.

Піднімаючись на ноги, чоловік декілька секунд дивився на мене. Його уста скривились від огиди. Він важко дихав. Його бліде обличчя з виразною родимкою на щоці нависло наді мною в темряві.

Він випустив з руки м'який рожево-зелений шарф додолу біля мене.

«Біжи», — знову почало лунати в голові. «БІЖИ!»

Проте я не рухалась. Навіть не кліпала.

Чоловік повернувся до машини, яку недбало припаркував на узбіччі розбитої ґрунтовки.

Я могла лише уявити, що він тримав у багажнику. Та усвідомлювала, що якщо не зрушу з місця, то дізнаюся.

І тоді я нарешті помчала до тіней сосен, які немов обіцяли, що сховають, а може, ще й вбережуть.

Я ринула вниз крутим насипом сухого річища струмка, підганяючи себе і намагаючись не впасти, уже навіть забувши про біль у горлі.

Не була впевнена, куди біжу. Знала єдине: потрібно якомога далі втекти від бездоганно блакитного «кіа соренто». Точніше дременути від того красномовного і пекельно звабливого чоловіка, якому автомобіль належав: «Він, як та голка», — говорила я про нього, коли розповіла подрузі Шарісі, що йду на побачення з ним. Та сама «голка» в копиці сіна холостяків у додатку для знайомств MatchStrike, бо там лише розлучені татусі з дітьми зі складними домовленостями про опіку та чоловіки із пафосними, від яких аж верне, селфі у спортзалі або у ванній.

А от Джиммі був інакшим. З його темно-бурштиновими очима, ретельно виголоеною бородою вздовж гострого підборіддя та ідеально вистриженим і укладеним волоссям він був схожий на Кріса Гемсворта.

Коли я показала Шарісі його фото, вона аж завищала.

З іншого боку, я стримувала свої очікування: не новачок в інтернет-побаченнях. Після своєї зміни на роботі я взяла Убер до ресторанчика «У Грейсі» у Солт-Лейк-Сіті та приготувалася до зустрічі з моторошним кузеном Кріса Гемсворта. Дорогою навіть написала Шарісі:

Зателефонуєш мені за годину, щоб я мала відмазку, аби злиняти з цього побачення?

І побачила, як з'явилися текстові бульбашки одразу після того, як натиснула «Надіслати».

Кажі, що хочеш. Сама знаєш, що спрагла.

Я закотила очі. Ще бульбашки...

Я зателефоную.

З ним я говорила в далекому куточку аж допоки заклад не зачинився об одинадцятій. Я написала Шарісі з туалету, що рятувати мене не треба.

І, як завжди, подруга миттєво відповіла:

Ти спраглааааааааа.

Коли мила руки, то погляд упав на записку, приклеєну до дзеркала у ванній кімнаті. «На побаченні не все добре? Відчуваєте небезпеку чи неспокій? Спитайте Андреа на барній стійці. Ми подбаємо про те, щоб ви дістались додому неушкодженими». Я усміхнулася, витираючи руки, вдячна, що мені не буде на це потреби.

Не сьогодні. Не з ним.

Далі припинила дивитися на вивіску і вивчала себе в дзеркалі. Трішки ще витратила часу на волосся, яке зазвичай просто падало на плечі. Раніше вкладала його у хвилі, які в ресторанному освітленні видавалися, наче золотом ткані. Ще раз нафарбувала губи насиченою рожевою помадою, яка з роками стала моїм особливим аксесуаром і стиснула рот, міркуючи, чи поцілує Джиммі мене пізніше.

За вечір випила два пива. Замало, щоб бодай трішки сп'яніти. Однак достатньо, щоб зняти нервову напругу.

Насправді він не був схожий на моторошного кузена Кріса Гемсворта, а видавався доволі ввічливим та веселим.

Навіть та велика родимка на щоці якимось чином робила його ще більш привабливим.

Чоловік пив імбирний ель, що не бентежило. Я жила в Юті, зрештою.

Останнє, що пам'ятаю, — це те, як мені було надзвичайно тепло й дуже-дуже радісно. Приглушене світло кольору кленового сиропу, яке палало в модних люстрах-супутниках, стало ще розмитішим. Тож коли він запропонував відвезти мене додому, щоб не чекати на Убер на морозі, я, не зволікаючи, погодилась.

В автомобілі на сидіннях були паперові чохли, наче його щойно вимили.

Це останнє, що пам'ятаю. Аж поки не прокинулася з його руками і моїм шарфом на шії. Тепле світло забігальнівки зникло, натомість з'явилися поколювання хвої та бруд під волоссям, а також непроглядна темрява в холодному нічному повітрі.

Кілька секунд я не могла зрозуміти, що відбувається. Не могла кричати. Не могла поворухнутися. Навіть не могла сказати, де я. Усе, що розуміла, — це те, що мені боляче.

Спогади про наше побачення прорвалися крізь туман, коли побачила очі Джиммі, що блищали наді мною. Вони більше не були теплими чи навіть бурштиновими, як тоді в кабінці «У Грейсі». Ті очі були крижаними. Великими. І сповненими люті.

Та записка з ресторанчика промайнула в думках. «Спитайте Андреа».

Однак Андреа не зуміє зараз мені допомогти. Ніхто не зможе.

Я бігла швидше, ніж коли-небудь у житті, забувши про стукіт у голові та грудях, про шарф, який стискав горло.

Мені було байдуже, куди я біжу. Усе, що мало значення, — це втекти якомога далі від нього, навіть якщо це означало бігти стрімголов у ліс, що нависав над головою.

Рекомендована література

Густіше за кров

Самородки

Тікай, червона

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ